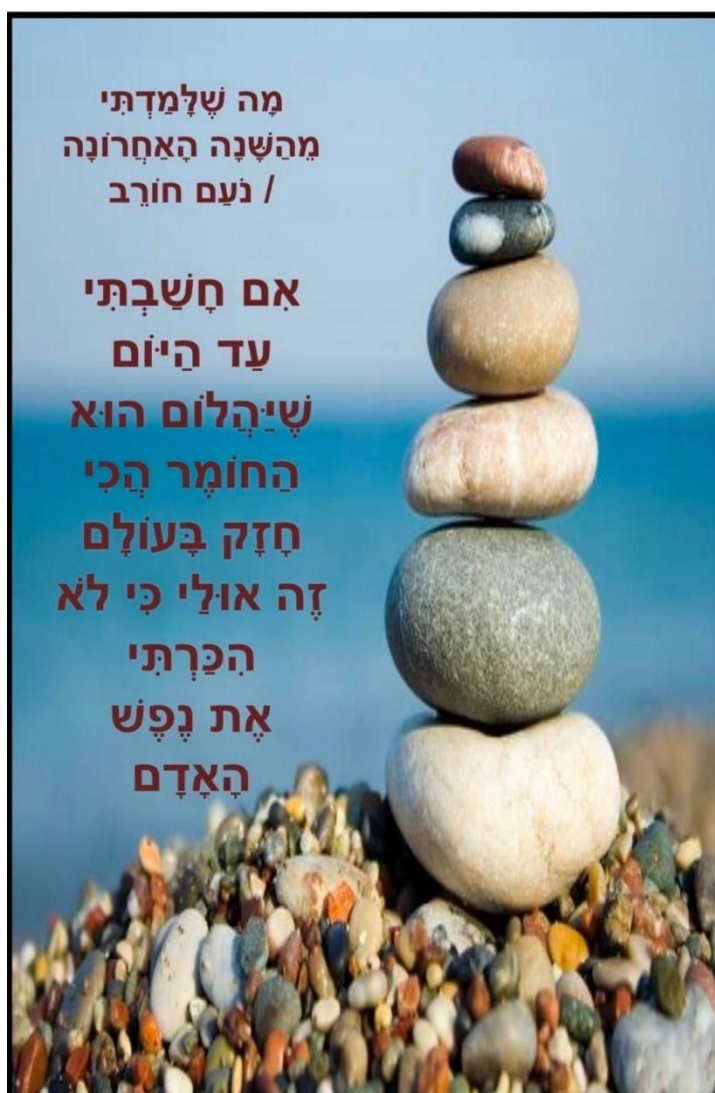

דברי הכפר

מה שלמדתי
מהשנה האחרונה
/ נעם חורב

אם חשבת
עד היום
שיהלום הוא
החומר הכי
חזק בעולם
זה אולי כי לא
הכרתי
את נפש
האדם

גיליון מס. 2925 * ז' אייר תשפ"ו * 24 באפריל 2026
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

אברי, אחינו הבכור,

לזיכרונות הילדות שלנו יש טעם של חול ומלח - מחופשות המשפחה בסיני,
ואבק של הגולן, כשנסענו בשבתות לחפש אותך כשלא יצאת מהצבא לסוף
שבוע.

אבא היה נוהג ואומר לנו, "האף שלי אומר לי לפנות פה" בכבישים לא מסומנים
אל הבסיס הצבאי.

כשדלת הרכב נפתחה, דולי, הכלבה האהובה שלך, הייתה קופצת, ורצה -
ומוצאת אותך בשבילנו.

היית אדם טוב לב, שתמיד מוכן לעזור לכל אחד, מתנדב בשמחה ובאהבה.
השארת חותם על כל מי שפגשת, עם החיוך הרחב שלך והשמחה שהבאת
איתך.

אהבת ליצור קהילות - זה היה אחד הכישרונות הגדולים שלך.

לקבץ אנשים, ליצור מרחב של שייכות ותמיכה.

קבוצת הגברים שלך, "the men's" group, קבוצת הכדורגל, קהילות בכל
מקום שבו חיית.

היית מפורסם בזכות חלות השבת שאפית, וקבלות השבת שערכת, שבהן
בזמן הברכה ביקשת שכולם יגעו בחלה, ולפעמים המעגל היה כל כך גדול,
שאנשים נגעו אחד בכתפו של השני - מעגל של חיבור, של אהבה, של נתינה.
את הפיסה הראשונה של החלה היית מבקש להאכיל לאדם שליךך -

"Feed thy brother first".

הפצת את אהבת השבת ואהבת הזולת.

היית אבא מסור לילדך.

אנחנו זוכרים אותך מסתובב איתם במנשא, מחזיק אותם קרוב אליך מגדל
אותם באהבה.

לימדת אותי, כשאני מגיעה לארץ, לעמוד יחפה על הדשא של ההורים -

להתחבר שוב לאדמת ילדותי, ליקום. לבית.

כשאבא חלה, הגעת מיד, וטיפלת בו בחמלה ובאהבה.
וכשאבא נקבר כאן, אמרת שלייד המקום של אמא יש עוד מקום - וששם תרצה
להיטמן.

והנה, חזרת הביתה. לאדמת ילדותך.

אנחנו מבקשים את סליחתך אם פגענו בך.

אנחנו מקווים שאתה מודע לגל האהבה העצום ששוטף אותנו מכל קצוות
העולם - אנשים שמספרים לנו כמה נגעת בהם, כמה אהבו אותך.

אברי, אתה חופשי עכשיו.

אנחנו אוהבים אותך ושולחים אותך באהבה לאבא

You are loved

.You are love itself

.Soar high

יונית

אברי הלך לעולמו.

אבוש אחי ורעי החבר הבן האב האהוב, שהשאיר חותמו על כל מי שהכירו.
מאז שנולדנו להורים שהיו כמשפחה מורחבת, גליק ופרלסון, גדלנו כאחים בלב
ובנפש.

דרכנו הצטלבו ונשארו חברים לאורך השנים, לומדים ומלמדים, מטפלים
ומבשלים חוגגים טבע וטיולים, בישולים וכלבים משפחה ואהבת החיים.
ממך למדתי הליכה זקופה וסודות בישולים ואיך להתחזק כשהחלמתי ואיך
לאלף את כלבותי ולארוז לקמפינג ומהי חברות.

נוח בשלום אבוש, חופשי סופסוף לרקוד ערום בשמש, עם אביך וכל אלו
שהחזירו נשמתם לבריאה.

במוקדם או במאוחר אצטרף ונמשיך לחגוג.

עד אז אתה בליבי, בעננים בעלים המרשרשים בנהר הזורם בציוצי הציפרים
ובכל רגע שאני נזכר בהומור הילדותי שהמשיך להצחיק אותנו לאורך השנים...

החיבוקים המיוחדים שלך מעתה ממשיכים בתוכי.

פרנקי וכל משפחת גליק, תמיד איתכם בכאב האובדן ובהודיה על השנים
הנפלאות עם אברי האהוב.

אבישי

אברי - בן 65

זה גילך כעת לעולם ועד

קיבלת את המקום של הכי צעיר בכיתה - לתמיד

בשיחה האחרונה שלנו לפני כמה שנים

כאשר הסעתי אותך לשדה התעופה - עם כרטיס חזרה לאמריקה

דיברת על הילדות בקיבוץ

ועל כך שבני הכיתה הם בעצם בפועל האחים (והאחיות) שלך

מודה שאני לא ממש פתחתי את הדלת לכך..

ובכל זאת כאשר הגענו ועמדנו רגע בצד - לג'וינט אומץ לפני הטיסה.. לקחתי

שכטה טובה (לראשונה אחרי כ 40 שנה)

וצחקנו צחוק גדול - חוצה גבולות

כי יש בזה משהו.. בחיבור הקיבוצי הזה שאליו נולדנו

שנשאר לתמיד

אברי בן כיתתי - שאפת לטוב

וחיפשת תמיד לראות את הדברים כך שהכל מסתדר

זה מה שרצית

יהיה זכרך ברוך

איתמר

אברי חזר הביתה

רוצים לפתוח בהוקרה גדולה לכל מי שעמלו, בעיקר מאחורי הקלעים כדי להביא את אברי הביתה. תודה לאל, אברי שב הביתה לעולמים, ואנחנו גם יכולים לנשום לרווחה, ולדאוג ליקרים שלנו.

תהליך החזרה מלוס אנג'לס היה מורכב ביותר אבל לא ויתרנו, גם כשנראה שיקח עוד כמה ימים. אנחנו הצוות שתומך במשפחת גליק לאורך כל הדרך, נפעמים מהאומץ, אצילות הנפש וההתלכדות סביב המשימה. גם כשהעלויות היו מעבר ליכולות של המשפחה. מדובר על סכום

בלתי נתפס לכל אחד מאיתנו, סביבות ה 50,000 ש"ח.

בשלב זה, המשפחה דאגה לשלם את הכל. זה הזמן שלנו להתגייס למענה ובעיקר למורשת של אברי כדי לסייע במימון המבצע. כל סכום יתקבל בברכה.

הנה הדרכים לתרום:

1. העברה בנקאית

בנק הפועלים, סניף ראש פינה

פרנסיס גליק

מספר חשבון: 542-139332

מיקוד 1200000

לתשלומים מחו"ל

IL46-0125-4200-0000-0139-332

POALILIT

GLICK FRANCES

2. ביט – לנייד של פרנקי: +972542197785

yonit@journeycentre.co.za

3. PAYPAL: חשבון של יונית

טקס המשואות השנתי יום העצמאות 26

חג שמח לכולם, ברוכים הבאים לטקס השאת המשואות השנתי של יום העצמאות בכפר הנשיא. השנה, בשל העיתוי והאירועים הכבירים שמתרחשים סביב ישובנו הקטן. אנחנו מבקשים לחרוג מעט מהנוהג ולהזמין להשאת המשואות ציבורים, קבוצות ולא רק אנשים בודדים. אמנם נכון פה ושם בלטו כמה אנשים בהובלת הציבור. אבל ככלל הייתה כאן, ובגדול, התרחשות של לקיחת אחריות קהילתית/ישובית.

לכן בגלל כל הסיבות האלה הטקס ישא השנה אופי מיוחד ושונה:

1. ראשית אנחנו מזמינים את מי שהיה השלד שנשא את כלנו. בשקט, בענייניות אנושית ובהמון אמפתיה. הם עידכנו, והדריכו, והישרו רוח טובה וביטחון אישי וקהילתי על הציבור כולו. והודיעו מתי יהיו ציידים. חברים וחברות אני מתכבדת להזמין את רותם פוקס וצוות חוסן ישובי להשיא משואה לכבוד קהילת כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.
2. אני קוראת לאנשים שגם בשעות קשות כאשר הפקע"ר אישר הם חיבקו את ילדינו וסייעו לנו לקיים מסגרת בונה שתכיל אותם על חרדתם, כאביהם ושמחת החיים הבלתי מנוצחת שבהם. יעלו ויבואו צוותי מערכת החינוך. עובדי הגיל הרך, התלתונים והנעורים. מה שמכונה אצלנו "הבלתי פורמלי", להשיא משואה לכבוד קהילת כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.
3. במשך חודש וחצי, בתוך המלחמה, הכטב"מים, הטיילים ושאר כלי משחית שהמטיר עלינו מלבנון החיזבאללה. בין האזעקות, ההתרעות ובשעות לא שעות. במשך חודש וחצי עמלו האנשים האלה לשנות את פניו של מוסד מרכזי בכפר הנשיא. כדי לתת לקהילה אפשרות להחליף מציאות, או יותר נכון לאפשר למציאות להתחפש. אמנם בסופו של דבר שאיפתם לא התגשמה, לדאבון לב כולנו, ובכל זאת מצאנו שהם ראויים להשיא משואה הערב. אני מזמינה את צוות תפאורת פורים להשיא משואה לכבוד קהילת כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.
4. מסתבר שאנשים שרובצים רוב היום בממ"דים ובמקלטים יש להם נטייה להפוך לבטטות וכדי שלא יהפכו לכאלה, היו למזלנו בינינו אנשים מיוחדים שגרמו לנו לזוז לכאן ואחר כך לשם. לעשות פלקס ופוינט, לגלגל את הראש

ימינה ואחר כך שמאלה ומסביב. אני מתכבדת להזמין את טל חייט, סהר וירדן, כרמל, לירן לינטון, עידו גרשמן וזהר דבולט שארגן את טורניר הטניס שולחן הגדול. ואם שכחתי מישהו אני מזמינה אותו להצטרף ולעשות לי שיימניג, כל אלה מוזמנים לבוא ולהשיא משואה לכבוד קהילת כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

5. לצד כל האנשים המופלאים כמובן היינו כולנו. וגם לנו מגיע להשיא משואה. נשים וגברים, אמהות ואבות, סבים וסבתות, ילדים שהמשיכו להיות ילדים נורמליים ככל שניתן, כל האנשים שעבדו בעבודות חיוניות, האנשים ששירתו במילואים וסייעו למאמץ המלחמתי. אני מזמינה את כו-ל-נו לבוא ולהשיא משואה לכבוד קהילת כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

ומי זה שיושב שם בטקס בהר הרצל בין הקהל ולא בין המכובדים

יום הזיכרון | שכחתי

1. מלחמות יוצרות בי תמיד מין רפלקס התגוננות שדוחק לכסות עליהן במילים מחטאות. כן גם חטא יש שם לא רק חיטוי. אבל מלחמות מחדדות בי גם כמה הבנות לגבי הקיום האנושי בכלל והקיום האנושי בארץ הקשה והמייסרת הזאת בפרט. זאת הארץ שאנחנו ככה נולדים אליה ומתים עליה ללא הרף כהרף עין. זאת הארץ שהיא זבת חלב וצער. יותר מדי צער.

2. כל שנה ביום הזיכרון

כל שנה ביום הזכרון אני אוסף
את חברי המתים מהצבא
שמתו בהרבה מקומות
ומוסיף אליהם כקשוט את האנשים
שהרגנו במלחמות ההוד והתפארת
על פסת חלום הולך ומתאדה על קו האפק.

שם את כלם בטנא עצום ובשירה גדולה
"פרי גני הנה הבאתי, מלוא הטנא רב פאר"
מעלה אותם לירושלים אל הר המזרחה
למקום בו עקד אברהם את יצחק וישמעאל
ולא שחט אותנו אבל השאיר אותנו
להיות קשורים זה אל זה לנצח,

זה
הגיהנום
של
הזולת
הזה.

"חיית הכאב" | מועד חדש לתערוכה שלי בגלריה במחניים

שימו לב מועד חדש לתערוכה. אני מאוד מקווה שהכוחות העולמיים שהכשילו את הפתיחה הקודמת לא יתעוררו שוב.

חיית הכאב

בזמן האחרון היא כל הזמן בסביבה.
כל יום היא קצת יותר קרובה.
בימים האחרונים אני ממש מרגיש
את נשימתה המבאישה מחממת את ערפי.

היא מסתובבת סביבי
במעגלים
הולכים ומתקצרים,
אורבת לרגע
בו אִמָּאס בכל
ואַכְרַע על ברפי.

כל יום.
היא שם.
בלתי נלאית.
בלתי מרפה.
שפחת כאב
חרופה.

חיית הכאב

ציורים שחלמתי בזמן ההקרנות

פתיחה:
יום שבת
9.5.26
בשעה 11:00

נעילה: 20.6.26

דודו פלמה

ליווי אוצרותי: נאוה הראל שושני

שעות פתיחה: ימים ב', ד', ו' ושבתי בין השעות 10:00 - 13:00, בימים א', ג', ה' - הגלריה סגורה, ניתן לתאם מראש כניסה בזמנים אחרים: דינה: 052-6065238 ; יווי: 052-6065026.
הגלריה נמצאת בקיבוץ מחניים, סמוך למכון נפרומור וצמוד למרכזית (גלריה מחניים ב - WAZE)

גלריית
המבואה
מחניים

מחניים

• אברי גליק ז"ל

"ערב כחול עמוק", שרה ריטה, ואצלי, עצב כחול עמוק, כי כשאני חושבת על אברי גליק, אני קודם כל רואה עיניים בצבע כחול עמוק, כמו שהיו לאביו, פיל גליק ז"ל.

אני נזכרת בביקוריו של אברי כאן, ובעיקר איך הוא בא כדי לטפל בפיל בעת מחלתו, ואיך טיפל בפרנקי, לאחר פטירתו של פיל. בביקור הזה הוא, כמעט הכה פה שורש, ואני עדיין מחכה לו שיטפל בי בשיטת פלדנקרייז. כמה ימים לפני פטירתו קיוויתי שיבוא שוב לבקר, כי מגרש החנייה הקטן שבנה לנו ולפרנקי ליד הבית דורש שיפוץ ותיקון. חשבתי לבקש ממנו לכשיבוא להמשיך את המבצע הזה שלו. אבל אברי לא בא לביקור, הוא חזר הנה לתמיד, ונטמן אצלנו בבית העלמין, בין הזיתים. יהי זכרו ברוך.

• תמו עשרת הימים הנוראים

שהם הימים בין יום הזיכרון לשואה ולגבורה לבין יום הזיכרון לחללי צה"ל, ואנו מצווים להמשיך בשגרה שלנו. כרגע יש גם הפסקת אש, אין הסכמים ואין שביתת נשק, אבל יש הפסקת אש, ואפשר קצת ליהנות מהשגרה.

• אירועי יום הזיכרון ויום העצמאות

בתוך אי הוודאות שליוותה אותנו בשעה שנפלו טילים וחדרו כטב"מים לשמי ישראל, בימים שנדרשנו להיות במרחב המוגן או בקרבתו, היה חשש שגורלם של יום הזיכרון ויום העצמאות יהיה כמו גורלם של פורים ופסח, ואז נפלה עלינו פתאום הפסקת האש, והשתנו הוראות פיקוד העורף, ואפשר היה לתכנן ולממש תכניות לערב יום הזיכרון, לאזכרה בבית העלמין לטכס סיום יום הזיכרון, לפתיחת חגיגות יום הזיכרון על הדשא של חדר האוכל ובסביבתו, ולמשחק הגדול של יום העצמאות.

כל הכבוד כל הכבוד ושוב כל הכבוד לכל העושים במלאכה, בראשות ליאת חן, וועדת התרבות וכל מי שתרום והתגייס מהרגע להרגע לכל המבצע הזה.

• כיכר ווייצמן

הרבה הרבה שעות הקדשנו נורית אורן, דוד אלמן, ארז מירב ואני כשהצענו את השמות לשכונות ולרחובות של כפר הנשיא. שקלנו שיקולים, הקשבנו להסתייגויות ולבסוף יש לכל רחוב ולכל שכונה בכפר הנשיא שם. כמובן שהחלטנו שהכיכר המרכזית של הקיבוץ תקרא "ככר ווייצמן".

ממש התעצבתי, כשראיתי שבעיצוב החדש של הכיכר, עם השילוט שעליו, השם כיכר ווייצמן לא מופיע, ובהודעתה של מיכל זנדני מנהלת הקהילה על השיפוץ של הכיכר, השם לא מופיע.

כשהערתי את תשומת לבה של מיכל לטעות, היא ענתה לי, שהיא ממש לא ידעה שיש לכיכר שם, ושזהו השם.

אני מתחננת, אל כל מי שמנהל את העניינים בכפר הנשיא, לתקן מיד את השילוט.

ובאותה ההזדמנות לאמץ את המפה הרשמית של כפר הנשיא, מעתה ולעתיד בכל שימוש שייעשה.

שבת שלום

תמר וולפין

ארנון שורצמן ז"ל

כשנפרדנו מארנון בסוף שנות ה-70 הסוערות לזיכרון ולטקסים היה אופי שונה לגמרי ממה שאנחנו רואים ושומעים בימינו עכשיו. הכל היה צנוע מאד אישי. דיברנו על המתים שהזכרונות היו טריים. על הרגע. כל אחד זכר בדיוק באיזה ממשקים נגע בנו ההרוג. כל אחד זכר בדיוק. אירועים משמעותיים, חיבורי חיים, חוויות משותפות, מי אמר, מתי אמר ולמה? בחרנו לדבוק במה שהכרנו בלי פראפרזות וקלישאות. כל אחד נגע בזיכרון עם המת שלו באופן אותנטי ייחודי. כל זיכרון היה כל כך מוחשי ופגע בלב בול באמצע. לא ידענו לדבר באופן גלוי ורגשי על המת שלנו. לא היו גיבורים וקדושים, לא שאלנו במרחב הציבורי למה זה קרה או היה צריך לקרות. היה מבצע, היה קרב, הייתה מלחמה על הבית. איש לא פקפק בצורך לשלוח חיילים צעירים ילדים כמעט למוות. פוליטיקאים לא התוו לנו את מנהגי האבלות והצער על אובדנו של היקר לנו מכל. לא היה בכלל ויכוח, לא חשבנו לשאול שאלות. החברים שגדלנו איתם וייצרנו ביחד מארג שלם של זיכרונות ילדות או זיכרונות מהטירונות הלכו להילחם כי ככה נדרש. צו היה צו. ואז הם נפלו והיה שקט חרישי מתמשך ובכל יום שהם אינם איתנו. איש איש נשא את הכאב והגעגוע בתוך תוכו עמוק עמוק. הדיבור על הנופלים היה שקט. בלי רשתות חברתיות ומצלמות בטקסי הלוויות. מילים פומפוזיות חסרות פשר ומשמעות. למדנו לזכור בשקט ובצניעות כדי לא להפיל את הכאב על אלו שכן חזרו הביתה מצולקים ומסוייטים שמא נכביד עליהם ברגשי אשמה עם הצער שלנו. בני האדם כיבדו זה את זה והכאב של החוזרים הביתה לא עמד בשום משוואה למשפחה השכולה של השכנים ממול. כאבנו כאב אחר וחסרונו של מי שנפל בשורה לא הכביד והעמיס על ציבור שלם. התחשבנו. היום... ובכן היום הכל מוכר מאוד ובלתי נסבל יותר ויותר. רשימות המתים מתארכות לבלי סוף ושום ויכוח פוליטי לא יחזיר אף אחד מהקבר ולא ימנע את מותו של הבא בתור. שנדע ימים טובים יותר.

הדסה

שיר מלחמה

סיפורי מלחמות: אלי חולי בשיר חדש לזכרו של ראם מאיר ז"ל

הזמר והיוצר אלי חולי בשיר חדש "סיפורי מלחמות" שכתב לזכרו אל ראם מאיר בטיטו, שנהרג מירי פצמ"ר בשבת השחורה כשהיה רק בן 19. ראם מאיר בטיטו היה לוחם בגדוד 51 בחטיבת גולני, ובבוקר ה-7/10 היה בכיתת כוננות ולחם בצמוד למחסום. לאחר קרב שארך כמה שעות נגמרה לכיתת הכוננות התחמושת והם ניווטו חזרה לבסיס כיסופים שם התקשר ראם למשפחתו ונפרד מהם, כאשר זמן קצר לאחר מכן נהרג מירי פצמ"ר. הזמר והיוצר אלי חולי החליט לקחת את השיחה המצמררת ולצקת אותה לתוך השיר שכתב לזכרו.

"ראם, אתה אומנם לא מכיר אותי אבל אני מכיר אותך ואת הסיפור שלך" מספר חולי "בחודשיים האחרונים זכיתי להכיר את המשפחה המדהימה שלך. הייתי בבית שלך, בבסיס שבו שירתת ובמקום שבו נפלת. הייתה לי את הזכות לכתוב את הסיפור שלך ולהנציח אותך בשיר שכולם יוכלו לשמוע ולהכיר אותך ואת מה שעברת ב-7 באוקטובר דרכו. ניסינו לדייק את התחושות שעברו עליך ברגעים האחרונים מתוך השיחות האחרונות שלך ואנחנו מקווים שהצלחנו."

סיפורי מלחמות

מילים ולחן: אלי חולי אור פריי ועידו אוחיון

קמתי בבוקר לפני הזריחה
זה עוד יום שבת שאני מפספס ארוחה ב
חולצה לבנה לובש ת'מדים עולים לשמירה

אבק ועשן ממלאים תעיניים
שריקות פגזים מחרישות את האוזניים

זה לא כמו בסרטים
או סיפורי מלחמות
ראיתי דברים שאסור לי לראות
מנגב את הדמעות

אתם מסתכלים עליי
"אתה כבר מוכן לזה"
אומרים זה קטן עליי
אבל אני קטן לזה
כולם מאחוריי
ואם לא נצא מזה

תדעו שחייתי מעט אבל אהבתי הרבה

חוזרים למוצב לא הפסקנו ללכת
איך אותו המקום נראה כל כך אחרת
כולם נלחמים ובין כוונות
חולמים על כל מה שיכולנו להיות
מנגב את הדמעות

אתם מסתכלים עליי
"אתה כבר מוכן לזה"
אומרים זה קטן עליי
אבל אני קטן לזה
כולם מאחוריי
ואם לא נצא מזה
תדעו שחייתי מעט אבל אהבתי הרבה

עוד מעט ערב עכשיו כבר יודע
סליחה אם פגעת בי ששמע
כשחלומות מתים גיבורים נולדים
זכרונות נשארים

סיפור לשבת

הנושא אולי קצת עצוב, אבל הסיפור אופטימי ומאוד יפה בעיניי.
אל תוותרו עליו.

ביום שהאונקולוג אמר "שלב 3", הוא לא הציע אף מילה של נחמה.
פשוט ציין עובדה, וזהו, תתמודדי.

אני הייתי נחושה להתמודד, אבל בעלי לא. במקום זאת, הוא ארז את חפציו,
לקח את החסכונות שלנו, את הכלב ואת המכונית, ועזב. אמר שזה גדול עליו,
לא בשבילו.

היום, סיימתי את סבב הכימותרפיה האחרון שלי, ונאלצתי לשלם לאיש זר
שיסיע אותי בחזרה לבית הריק.

נכנסתי למושב האחורי של מכונית אובר בלי לדבר. באפליקציה הופיע שם
הנהג כדניאל, אבל האישה שהביטה בי בחזרה דרך המראה - אני - בקושי
דמתה למי שהייתי לפני שכל זה התחיל.

נאחזתי במסמכי השחרור שלי כאילו היו משהו קדוש. כיסוי הראש שלי החליק,
אבל לא טרחתי לתקן אותו.

התנועה זחלה לאורך הכביש המהיר, שורה של אורות בלמים נמתחה לפנינו
ללא סוף. פקק רציני. השקט בתוך המכונית הרגיש כבד, כמעט חונק.
ואז, למרות שניסיתי לשמור על קור רוח, פרץ ממני בכי קטן, יבבה חרישית.

דניאל הציץ בי במראה. "יום קשה?" הוא שאל בעדינות. "האם המיזוג קר לך
מדי?"

הנדתי את ראשי.

"זה היה הטיפול האחרון שלי, לחשתי." "צלצלתי בפעמון... זה שבמחלקה
האונקולוגית. מי שמצליח לצלצל בו, זה סימן שהוא חי, שהוא סיים, שהוא
הצליח. זה מין טקס כזה במחלקה. ואני הצלחתי."

"זה רגע גדול, הוא אמר בחביבות. "את צריכה להיות גאה."

לא חייכתי.

"צלצלתי לבד, אמרתי, קולי רועד. "האחיות היו נפלאות. הן מחאו כפיים. אבל
כשהסתכלתי סביב... לכולם היה שם מישהו. בן זוג. משפחה. מישהו שחיכה
לקחת אותם החוצה לחיים החדשים."

פגשתי את מבטו במראה.

"בעלי עזב כשאובחנתי. אמר שהוא לא יכול להתמודד עם זה. אמר שזה יהרוס לו את החיים. הוא ארז ועזב ביום שהתחלתי את הטיפול הראשון שלי".

דניאל לא קטע אותי. אחיזתו בהגה התהדקה מעט.

"אני חוזרת למקום שכבר לא מרגיש כמו בית", המשכתי. "עברתי את כל זה לבד. ואין שם אף אחד לחלוק את זה איתו. סליחה שאני רגשנית מדי".

"את לא צריכה להתנצל", הוא אמר בשקט.

כמה דקות לאחר מכן, היינו קרובים לדירה שלי. ואז פתאום, הוא הקיש על הטלפון שלו. כיבה את הנסיעה כאילו הסתיימה. המסך החשיך.

הזדקפתי, מבולבלת. "למה ביטלת? בבקשה... אני רק רוצה לחזור הביתה".

"נגיע לשם", הוא אמר ברוגע. "רק לא מיד, עדיין לא".

לפני שהספקתי להתווכח, הוא יצא במחלף הבא ונסע לכיוון מרכז מסחרי קטן.

"אני ממש עייפה", אמרתי, בקושי מחזיקה מעמד.

"אני יודע", הוא ענה. "אבל היום לא אמור להסתיים כך בשקט".

הוא נכנס לחניון של דיינר קטן, אורותיו זוהרים בחום דרך החלונות.

הוא הסתובב אליי. "איבדתי את אשתי לפני כמה שנים", הוא אמר בשקט. "לא ממחלה - רק כך פתאום, בלילה אחד של דום לב. ומאז, למדתי כמה רועש בית ריק יכול להרגיש".

הקשבתי, לא בטוחה איך להגיב.

"אם היא הייתה מקבלת רגע כזה שנותן לה תקווה, כל טיפול שהוא", הוא המשיך, "הייתי חוגג את זה. מביא אותה למקום כזה. מזמין משהו מטורף שאף פעם לא הזמנו מהתפריט. מוודא שהיא לא תתמודד עם זה לבד, מבטיח לה שאני איתה לאורך כל הדרך".

הוא יצא מהמכונית והביט בי.

"אני לא יכול לשנות את מה שקרה לך", הוא אמר. "אבל אני יכול לוודא שלא תסיימי את היום הזה לבד. קדימה. בואי ניכנס".

לרגע לא זזתי. ואז כל מה שהחזקתי בפנים יצא החוצה בפרץ.

בכיתי - מלא, עמוק, בלי להתאפק. חודשים של פחד, כאב ובדידות סוף סוף מצאו לאן ללכת. נכנסנו פנימה וישבנו בתא קטן.

הוא הזמין מנת גלידה ענקית - שכבות של גלידה, שוקולד, קצפת בערמות גבוהות. ולראשונה מזה זמן שהרגיש כמו נצח, צחקתי.

לא דיברנו על מחלה או אובדן. דיברנו על דברים פשוטים - סרטים, אוכל, ויכוחים קטנים שלא היו חשובים אבל הרגישו מנחמים. הזמן חלף מבלי שאשים לב.

כשהוא סוף סוף הסיע אותי הביתה, הדממה כבר לא הרגישה כל כך כבדה. הושטתי יד לתיק שלי וניסיתי לתת לו קצת כסף.

הוא הניד בראשו. "אין צורך. פשוט תדאגי לעצמך. אולי תקני לך איזה כלבלב קטן מתישהו, זה עוזר לא להיות לבד".

החזקתי את ידו לרגע. היא הייתה יציבה ומרגיעה.

"תודה", אמרתי בשקט. "שלא נתת לי להיות לבד היום". הוא הנהן, ואז נסע משם.

עמדתי בפתח הבית, צופה במכונית נעלמת למרחק. כן, העולם עדיין מלא כאב. יש אנשים שעוזבים כשדברים נהיים קשים. אבל יש גם אנשים שנכנסים לתמונה, באופן בלתי צפוי, בלי התחייבות, פשוט כי הם בני אדם.

באותו יום, לא רק סיימתי את הטיפול שלי, אלא מצאתי את דרכי חזרה להרגיש אנושית שוב. ודווקא בעזרת אדם זר.

עיבוד מאנגלית לעברית – חמדה גלעד ©

